

УДК 141.144:2–11](477)

ДО ПИТАННЯ ПРО ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ЗМІСТУ УКРАЇНСЬКОГО ПЕРСОНАЛІЗМУ ТА ФІЛОСОФІЇ РЕЛІГІЇ ОЛЕКСАНДРА КУЛЬЧИЦЬКОГО

Валерій Стеценко

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
філософський факультет, кафедра теорії та історії культури
вул. Університетська, 1, м. Львів, 79000, Україна*

Розглянуто взаємозв'язок українського персоналізму та феноменологічної філософії релігії в концепції людини О. Кульчицького. Проаналізовано особливості методологічно-теоретичних засад та концептуального змісту персоналізму О. Кульчицького. Досліджено ідейні джерела та специфіку його філософії релігії. З'ясовано, що філософування О. Кульчицького про релігію, Бога і людини є закономірним продовженням традиції кордоцентричного персоналізму і філософської теології Г. Сковороди та П. Юркевича. Виявлено зумовленість взаємозв'язку змісту персоналізму та філософії релігії Кульчицького релігійно-філософським характером його загальної концепції людини.

Ключові слова: О. Кульчицький, український персоналізм, феноменологія, філософія релігії, концепція людини.

В сучасних умовах зростає актуальність вивчення творчої спадщини таких відомих представників вітчизняної філософської науки, як О. Кульчицький, який здійснив спробу філософсько-феноменологічного й етнопсихологічного синтезу «українського персоналізму». В останньому випадку, окрім яскраво вираженого національного мотиву, інтерес викликає надзвичайна оригінальність мислення вищезгаданого українського філософа. До цього додається недостатня дослідженість багатьох аспектів філософствування Кульчицького, де можна згадати лише поодинокі розвідки (приміром, К. Митровича, А. Карася), присвячені аналізу його творчості [1; 6].

Враховуючи вищезазначене, метою даної статті є розгляд проблеми взаємозв'язку змісту українського персоналізму та феноменологічної філософії релігії в концепції людини О. Кульчицького. Зокрема, важливо з'ясувати, у чому полягає цей взаємозв'язок і якими особливостями філософствування Кульчицького він зумовлюється.

Олександр Шумило фон Кульчицький (1895–1980) здобув блискучу освіту. Після закінчення гімназії у Станіславі він навчався на філософському факультеті Львівського університету, після першої світової війни продовжував студіювати філософію і психологію у Сорбоні в Парижі, згодом знову вивчав філософію і германістику у Львівському університеті. У 1940 р. вимушено емігрує і потрапляє до Мюнхена, де працював в Інституті психології і психотерапії. З 1945 р. працює в Українському Вільному Університеті (УВУ) на посаді професора психології і філософії. У 1951 р. переселяється до Парижа, де обирається членом управи Наукового Товариства ім. Т. Шевченка. Водночас О. Кульчицький не припиняв й своєї педагогічної та наукової праці в УВУ, де обирався ректором, був проректором, продеканом і деканом філософського факультету [1, с. 9].

Наукові зацікавлення вченого поширювались на ділянки філософії, психології, етнопсихології, антропології, педагогіки, літературознавства, германістики [1, с. 9–11]. А враховуючи особливе захоплення Кульчицьким дослідженнями в галузі психології, етнопсихології й антропології, не дивно, що це виявляло себе у його спробах обґрунту-

вання універсальної концепції людини на підставі різних галузей гуманітарного знання. До того ж, як відзначають дослідники, О. Кульчицький, який глибоко увібрав в себе знання культури й історії України, прагнув витлумачити суть людської особи включно з етно-ментальним типом «українця». К. Митрович вказує: «У такій настанові знаходимо його сталі наголошення вирішального значення персональної долі кожної людини та необхідності повного вияву сучасної української людини» [6, с. 6].

Тож у підсумку ці пошуки філософської концепції людини привели О. Кульчицького до переконання у персоналізмі як адекватному методі усвідомлення людської суті загалом та «української людини» зокрема. К. Митрович вважає: «Таке його переконання, відоме<...>всій нашій спільноті, до якої звертались його публікації, дозволяє нам говорити про його концепцію українського персоналізму» [6, с. 7]. Далі про О. Кульчицького дослідник пише: «Всі його праці<...>аналізували й поглиблювали концепцію персоналізму, різні аспекти цієї концепції в авторів-класиків персоналізму та українські риси в традиціях <...> сучасної української людини» [6, с. 7]. Серед них особливе місце займають такі твори Кульчицького, як «Український персоналізм. Філософська й етнопсихологічна синтеза» (Мюнхен; Париж, 1985) та «Основи філософії і філософічних наук» (Мюнхен; Львів, 1995) [2; 5], виражаючи свідому зацікавленість українського вченого персоналістичним підходом у його філософських роздумах [1, с. 10, 11].

Дослідники особливо наголошують на тому, що теоретичні та методологічні засади вищезгаданих досліджень О. Кульчицького, в яких він викладає свою концепцію українського персоналізму, формувались під впливом структурної психології німецьких психологів Штерна і Лерша, а у філософській площині – М. Шеллера, А. Бергсона, М. Гартмана, Е. Муньє. В їхніх ідеях, підкреслює К. Митрович, «знаходить він <...> вимоги персонального вивершення самосвідомості людини. На перше місце тут висуваються стремління до розуміння основних вартостей – правди, добра, свободи, абсолютного буття, – які визначають відношення людини до світу [6, с. 7]». «Звідси, – додає А. Карась, – він набув переконання у персоналістській доцільності життя особи» [1, с. 10]. Проте, як зауважують дослідники, незважаючи на весь цей вплив модерних філософів, основними джерелами філософських поглядів українського вченого стали філософія І. Канта та вчення Г. Сковороди [1, с. 10; 6, с. 7].

Зокрема, К. Митрович, аналізуючи зміст концепції українського персоналізму О. Кульчицького, вказує, що для її викладу мислитель «знаходить у Канта два основних принципи філософського думання: критичний раціоналізм та антропологічний підхід до всіх питань філософії» [6, с. 7]. Антропологічний підхід Канта, тобто його вимога виходити в розгляді філософських проблем зі структури самої людини та структури її зв'язків з історичним і космічним докільям, як відзначає К. Митрович, дали підставу О. Кульчицькому для структурного аналізу ієрархічної побудови можливостей і спрямувань людини. Вершиною такої структурної схеми людини й буття взагалі у Кульчицького є духовна сфера вартостей, в площині якої вирішується доля людини й спільноти людей [6, с. 8].

Відповідно, як наголошує А. Карась, у своєму аналізі О. Кульчицький «схильний розглядати особу крізь призму персоналізму – тобто готовності її до дії під контролем духовних вартостей і самопізнання». З цього, на його думку, випливає, що сама сутність людини зобов'язує її прямувати повз саму себе, «йти у світ», відкриваючи перед собою своє покликання й реалізуючи себе через втілення вартостей духу. Таким чином, людина в концепції Кульчицького, по суті, здійснює свій поклик у трансцендентній спрямованості на вічне, божественне існування. Вхідження людини у світ також пов'язане з її трансцендентною спрямованістю від тварності до культури [1, с. 19].

До цієї своєї основної філософської концепції людини, сформульованої в «Основах філософії і філософських наук» [2, с. 139–146], О. Кульчицький долучив аналіз українських етнопсихологічних та історично-культурних складників як у цій [2, с. 147–160], так і в інших своїх працях: «Український персоналізм, філософська й етнопсихологічна синтеза», «Риси характерології українського народу», «Світовідчуження українця» тощо [3, с. 708–718; 4, с. 48–65; 5, с. 37–107]. Такий підхід до персоналістської проблематики, як підкреслює К. Митрович, приводить вченого «до розуміння специфіки української культурної традиції та до плекання типових українських вартостей у боротьбі за збереження української людини та української духовної спільноти» [6, с. 8]. Останні складники концепції людини О. Кульчицького власне і дають підстави вважати його персоналізм саме «українським персоналізмом».

Ці складники О. Кульчицький знаходив в оригінальному аналізі етнопсихологічних умов творення української духовності, починаючи від географічних умов, через історичні, політичні й культурні розв'язання проблем, в яких формувалась з усіма своїми позитивними й негативними рисами «українська душа». Визначені ним риси характерології українського народу О. Кульчицький обґрунтовує через расові чинники та расово-психічний аспект української психіки, геопсихічні та історичні чинники її формування, долучаючи до цього також соціопсихічні, культуроморфічні та глибинно-психічні чинники формування психіки української людини, проблему «змін в українській психіці останніх років» [2, с. 147–160].

Аналізуючи авторський стиль О. Кульчицького як творця українського персоналізму, його дослідники наголошують на тому, що йдеться не просто про стиль, а «про нав'язування до іманентної національній культурі теоретичної традиції, не раз обірваної і перерваної від часу Г. Сковороди <...>. Властиво, йдеться про інтелектуальну традицію пізнання та самопізнання людини і народу в контексті української реальності, перерваної через втрату українських за духом соціонормативних структур» [1, с. 10]. У цьому контексті логіка дослідження приводить вченого до думки про те, що загалом український тип характеру (ментальності) належить до «кордоцентричного персоналізму», що спрямований не на експансію особи у світ, а на її занурення у власне єство. Це цілком закономірний філософсько-антропологічний висновок Кульчицького з його нарису характерології української людини [2, с. 161–162; 3, с. 708–718; 4, с. 48–65]. Таким чином, як наголошує А. Карась, гасло Сковороди «дослухайся себе» стало притаманним і для філософських рефлексій О. Кульчицького [1, с. 20].

У зв'язку з останнім дослідники вказують також на те, що звернення Кульчицького до світоглядних аспектів філософії пояснюється його переконанням у перспективі українського персоналізму як наряду, що іманентно до духу і призначення людини, сприяє її самоусвідомленню. При цьому, як зауважує А. Карась, не йдеться про звичайну рецепцію українським вченим у своїй концепції ідей персоналізму, поширених тоді у Франції. В Україні ще у персоналізмі Г. Сковороди уже був здійснений наголос на вартості «серця» та покликаний людини до спорідненої праці. Отже, проблема пізнання і самопізнання людини в умовах української дійсності має свою рефлексивну традицію. Після Сковороди ця рефлексія виявила себе свідомістю нової української літератури і цілою плеядою яскравих постатей в українській культурі, що свідомо йшли на самопожертву заради вищих духовних вартостей в їх національному вимірі [1, с. 20].

З концепцією «українського персоналізму» О. Кульчицького невідповідно органічно пов'язана і його концепція «феноменологічної філософії релігії». Це виходить вже з того, що до найбільш характерних рис «української людини» він відносить її особливо підвищене-

ну релігійність, зумовлену специфікою світоглядної ментальності українців [2, с. 147; 3–5]. Релігійність, на думку Кульчицького, є найвищою вартістю в структурі духовності людини, що приходить до неї разом із життям і підлягає подальшому персоналістичному саморозвитку. Згідно з логікою рефлексії вченого, природа вартостей полягає у тому, що вони не впливають прямо зі здатності людини оцінювати і не мають безпосереднього походження від її практичних інтересів і потреб. Навпаки, здатність оцінювати передбачається онтологічним виміром існування вартостей, їх «зануреністю» в «ідеальний світ». Як підкреслює Кульчицький, вартості існують «тільки через дух і для духу». І хоча вартості не зводяться до матеріальних потреб, не мають конкретного предметного існування, вони виявляють об'єктивну, загальну для всіх людей структуру, реалізуючись у вигляді історичної реальності «здійснення» культури. Власне, саме в здійсненні загальнолюдських вартостей й вбачає О. Кульчицький внутрішній смисл культури і персоналізації людини [2, с. 125–127].

Звідси і філософія розуміється мислителем як така, що сама в собі є вартістю і в тому полягає її практично-життєве значення, що вона здатна спрямовувати людську екзистенцію. У цьому криється її призначення як вартості для окремої людини і певної людської спільноти. Відповідно, як підкреслюють дослідники, виходячи з «вартісного підходу», під пізнавальною метою філософії О. Кульчицький розуміє не стільки істину, скільки правду. Для нього правда є ідеалом «внутрішнього універсуму» людини, а не «холодного космосу». Тож цілком в дусі Г. Сковороди, для якого «малий світ» був виразом і образом «великого світу» й умовою осягнення останнього, вчений наголошує, що філософія потребує досліджувати «внутрішній універсум» як підставу й засаду дослідження усього універсального світу. Тому основною будь-якої філософської системи бачить аксіологічну проблематику [1, с. 13].

З останнього цілком закономірно випливає, чому свою інтерпретацію філософії релігії О. Кульчицький викладає в межах розгляду ним проблем соціальної аксіології. З цим органічно пов'язане таке його «звужене» визначення філософії релігії, яке, по суті, отожднює її з такою особливою релігієзнавчою «ділянкою» аксіології й водночас окремою складовою частиною дисциплінарної структури філософії релігії, як аксіологія релігії. Він пише: «В ієрархії вартостей чільне місце належить вартостям релігійним. Їх розглядає та ділянка аксіології, що має назву філософії релігії. Вона стосується міркувань (рефлексії) духу над релігійним ставленням до дійсності» [2, с. 137].

У свою чергу, під впливом феноменології М. Шеллера аксіологічну проблематику філософії релігії О. Кульчицький розглядає, послуговуючись феноменологічним методом, й, відповідно, неодноразово визначає свою філософію релігії як «феноменологічну філософію релігії», обґрунтовуючи останню назву відповідними поясненнями [5, с. 129–139, 178–184]. Приміром, він наголошує: «Найвідповіднішим шляхом до феноменологічного дослідження релігійного переживання може бути заглиблення в релігійне життя людей, що справді заслуговують на назву «*homo religiosus*». У всіх таких людей наявне переживання «неземного», точніше названого «божественним», «святим». На даній основі можна визначити релігійні переживання як «переживання святості», як життєве ставлення людини до святого й божественного» [2, с. 137].

На феноменологічний підхід спирається як пояснення О. Кульчицьким суті й змісту релігійних переживань, так й осмислення релігії загалом як відношення «людина-Бог». Вчений зазначає з цього приводу: «Феноменологічний аналіз цього переживання й відношення дає змогу стверджувати таке: 1) у релігійному переживанні йдеться, без сумніву, про переживання вартості, до того ж, безумовно, великої і величної вартості; 2) те високе й величне, що ми переживаємо, визначається специфічним, своєрідним забарвленням дечо-

го протилежного світові й землі, тобто чогось позасвітового й надземного. У ньому <...> пов'язуються два моменти: а) те, що земне відсуває від себе й віддаляє дещо потужне й ненаближене, має статичне й велике, що філософ релігії Р. Отто означив терміном "mysterium tremendum"; б) до того ж, переживання божественного як чогось такого, що безмежно вабить, робить щасливими, як щось благовісне. Таку амбівалентність нашого відношення до Божества добре передав святий Августин словами: «Жахаюся й захоплююся. Жахаюся, оскільки Йому я не подібний, захоплююся, оскільки я на Нього схожий» [2, с. 137].

Однак своєрідність (специфіка) релігійних вартостей як актів релігійної свідомості – релігійних поглядів (уявлень) не обмежується амбівалентністю релігійних переживань. Характеризуючи релігійні вартості, О. Кульчицький вказує: «3) найсвоєріднішою властивістю релігійних вартостей стає їхній двоїстий характер: вони поєднують у собі вартість і буття, здійснення (на відміну, скажімо, від етичних вартостей, націлених на здійснення, релігійні вартості відчуваємо як уже здійснені в Богові) відчуваємо як вартість, здійснену в існуванні особистого намагання. Тоді як істина, добро, краса – ідеальності, що мають бути зреалізовані, Святість виступає як реальність; 4) властивістю релігійних вартостей є їхня трансценденція. Вони по своїй суті переступають межі данностей досвіду; мають характер позасвітовості: божественне і святе, як зазначає св. Августин, у відношенні до земного – це щось «valde alind», щось «цілком інакше» <...> Чим чіткіше простежується характер трансценденції, тим повніше задовольняє даний релігійний погляд релігійні потреби людини <...>; 5) до суті святого належить і момент персональності. Буття, яке насичене вартостями, мусить бути в певному розумінні особистісним, оскільки поняття вартостей не може бути незалежним від особистого принципу <...> Тільки особа може відчувати чи творити красу, пізнавати правду тощо» [2, с. 137–138].

Таким чином, свій феноменологічний аналіз релігії як вищої вартості О. Кульчицький пов'язує з персоналізмом. При цьому він констатує безумовну реальність існування надприродного об'єкта релігії (релігійної віри) – Бога як трансцендентного персонального буття – «Божественної реальності». Вчений доходить висновку: «Унаслідок феноменологічного аналізу Божественне треба уявляти як цілком відмінне від світового буття, як буття трансцендентне і як вартість, відмінну від інших видів вартостей тим, що вона існує не лише як завдання, вартість для здійснення, а й вартість здійснена у трансцендентному персональному бутті, від якого людина почуває себе абсолютно залежною (Шляєрмахер) <...> Релігія – це переживання Божественного та нашої від нього залежності» [2, с. 138].

Своєю «феноменологічною філософією релігії» – феноменологічним аналізом релігії як сукупності релігійних вартостей – О. Кульчицький прагне дати більш широке, всеохоплююче (універсальне) визначення її феномену, ніж попередні мислителі, приміром І. Кант. А також, цілком в дусі релігійної філософії, – довести істинність релігії та реальність її надприродного об'єкта (об'єкта релігійної віри) – «Божественної реальності». Український вчений зазначає: «Релігійні вартості відмежовуються, за даними феноменологічного аналізу від етичних. Оскільки релігійні вартості наявні в основі, рецептивно дані нам у сприйманні, а етичні здійснюються лише у нашому діянні, то релігійні виступають як повсякчасне, наявне поєднання найповнішого буття з найвищим добром. Отже, визначення Канта, що «релігія є мораллю, піднесеною до Бога як законодавця», є надто вузьким <...> Вартості добра, правди і краси підносяться й випливають із дійсності завдяки зусиллям людської культуротворчої дії, маючи певну активну життєву настанову, тоді як Боже Царство релігійних вартостей спускається з неба у наші душі завдяки сприймальній рецептивній настанові» [2, с. 138].

На підставі вищенаведених й тому подібних тверджень О. Кульчицького дослідники виводять визначальну для всієї його концепції філософії релігії рису – апелювання до Бога і релігії виключно у позитивному значенні [1, с. 14]. Про це свідчить і загальна характеристика поняття «філософія релігії» Кульчицьким, згідно з якою «сама назва «філософія релігії» містить особливу теорію про взаємовідношення релігії й філософії, а саме думку, що філософія не має впрост від себе зайнятися Богом, але якщо загалом Богом має займатися, то тільки через релігію і за її посередництвом» [5, с. 130–131].

Дослідники також вказують, що взаємостосунки філософії і релігії підсумовуються О. Кульчицьким через використання ним афоризму Ф. Бекона: «Заледве скуштувавши філософії, наближаєшся до атеїзму, але, напившись нею ущерть, повертаєшся знову до релігії» [1, с. 14]. Це сповна стосується й самого Кульчицького та його філософування. Недаремно виклад своєї концепції українського персоналізму він починає із протиставлення духовно багатой, «богоподібної» («правдивой», «істинної», «внутрішньої») людини, за філософією Г. Сковороди, «марксистсько-ленінській (атеїстичній) людині» [5, с. 37–49]. Так само цілком закономірно, що в розгляді проблематики своєї «феноменологічної філософії релігії», яка займає помітне місце в концепції українського персоналізму, вчений особливу увагу звертає на критику й спростування атеїзму [5, с. 109–149].

Відповідно, аналізуючи співвідношення феноменології і філософії релігії, О. Кульчицький перекоонує, що «застосування <...> феноменологічного методу до проблематики філософії релігії дозволяє, як це бачимо у творах М. Шеллера й Р. Отто, знайти добру базу для спротиву атеїзму в різних його проявах» [5, с. 132–134]. Зокрема, як приклад такого феноменологічного аналізу релігійного переживання «святості» О. Кульчицький наводить вчення Р. Отто про «святе», де ця сутність релігії позначається протестантським філософом і теологом як «нумінозне» (невимовне) “*mysterium tremendum*” (містичне тремтіння), яке відчуває віруюча людина від переживання релігійних вартостей (актів релігійної свідомості) [5, с. 137–139].

Як один із таких напрямів, що пропонують свої шляхи виходу з кризи, викликаной поширенням атеїзму, український вчений розглядає також створену представником «ліберального християнства» в протестантизмі Е. Трельчем (1865–1923) т. зв. «есхатологічну теологію» як новий тип «історично-психологічно обґрунтованої філософії релігії» [5, с. 156–158]. На думку Трельча та інших представників цього напрямку – Г. Воббуміна і Г. Шольца, християнство має виконувати в суспільстві інтегруючу функцію, а спокутна жертва Христа – вселяти надію, що вже у земному житті людина здатна «передбачити і пережити своє повноцінне існування» [5, с. 159–165; 7, с. 341]. На прикладі останнього цілком очевидно, що під «філософією релігії» О. Кульчицький розуміє таку її частину (у широкому розумінні), як релігійна філософія, головним призначенням якої є конструктивне завдання теоретичного обґрунтування релігії та критичне – боротьби з атеїзмом і його спростування.

Органічне «вписування» О. Кульчицьким викладу «феноменологічної філософії релігії» у зміст концепції українського персоналізму особливо дається взнаки у такому розділі його монографії «Український персоналізм. Філософська й етнопсихологічна синтеза», як «Український мирянин у духовній ситуації сучасності» [5, с. 151–188], де, розглядаючи «поле (застосування) духовних сил філософії релігії та завдання українського мирянина», вчений констатує, що спільним для них залишається необхідність подолання духовної кризи, викликаной секуляризацією суспільного життя та наступом атеїзму. О. Кульчицький робить висновок у своїй концепції українського персоналізму та викладу пов'язаної з нею «феноменологічної філософії релігії»: «Першим завданням мирянина, передусім мирянина-інтелектуаліста є, безперечно, діяти для оборони й експансії релігійної думки в сучас-

ній духовній ситуації усебічного наступу на неї. Миряни<...>мають приготуватися до тієї оборони з позицій сучасної філософії релігії, наскільки у філософії релігії зустрічаються дві духовні потуги, релігія і філософія та наскільки релігія зазнає<...>завдяки філософії прояснення свого змісту і включення в цілість духовного життя» [5, с. 184–185].

Все це дає підстави розглядати український персоналізм О. Кульчицького саме як релігійний персоналізм, що є закономірним продовженням у ХХ ст. традиції релігійного кордоцентричного персоналізму Г. Сковороди у ХVІІІ ст. та П. Юркевича у ХІХ ст.

Список використаної літератури:

1. Карась А. Філософія Олександра Кульчицького / А. Карась // Кульчицький О. Основи філософії і філософічних наук. – Мюнхен ; Львів : Вид-во Українського Вільного Університету, 1995. – С. 9–22.
2. Кульчицький О. Основи філософії і філософічних наук / О. Кульчицький. – Мюнхен ; Львів : Вид-во Українського Вільного Університету, 1995. – 164 с.
3. Кульчицький О. Риси характерології українського народу / О. Кульчицький // Енциклопедія Українознавства. – К. : Фенікс, 1995. – С. 708–718.
4. Кульчицький О. Світовідчуження українця / О. Кульчицький // Українська думка. – К. : Фенікс, 1992. – С. 48–65.
5. Кульчицький О. Український персоналізм, філософська й етнопсихологічна синтеза / О. Кульчицький. – Мюнхен ; Париж, 1985. – 192 с.
6. Митрович К. Професор Кульчицький між нами / К. Митрович // Кульчицький О. Український персоналізм. Філософська й етнопсихологічна синтеза. – Мюнхен ; Париж, 1985. – С. 5–14.
7. Релігієзнавчий словник / За ред. проф. А. Колодного і Б. Лобовика. – К. : Четверта хвиля, 1996. – 392 с.

RELATIONSHIP BETWEEN UKRAINIAN PERSONALISM AND PHILOSOPHY OF RELIGION ALEXANDER KULCHYTSKY

Valeriy Stetsenko

*The Ivan Franko National University of Lviv,
Department of Theory and History of Culture
Universytetska str., 1, 79000, Lviv, Ukraine*

The relationship between Ukrainian personalism and the phenomenological philosophy of religion in the human conception of O. Kulchytsky is considered. The peculiarities of methodological and theoretical foundations and the conceptual content of personalization of O. Kulchytsky are analyzed. The author explores the ideological sources and the specifics of his philosophy of religion. It is revealed that the philosophizing of O. Kulchytsky about religion, God and man is a natural continuation of the tradition of cordocentric personalism and philosophical theology of G. Skovoroda and P. Yurkevich. The precondition of the correlation of the content of the personal and philosophy of religion Kulchytsky with the religious-philosophical character of his general conception of a person is revealed.

Key words: A. Kulchytsky, Ukrainian personalism, phenomenology, philosophy of religion, concept of human.